

UNDE SE POATE RECUNOAȘTE DUMNEZEU

„Doamne”, i-a zis Filip, „arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns.”

Isus i-a zis: „De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: „Arată-ne pe Tatăl”? (Ioan 14.8-9).

Filip își zicea: „Dacă ni-L arată pe Tatăl dorința noastră este împlinită.”

Aceasta este dorința care a fost exprimată adesea de-a lungul veacurilor, iar în textul citit, am văzut răspunsul pe care l-a dat Domnul Isus.

„De ce nu am putea să-L vedem și noi pe Dumnezeu dacă este așa de mare?” Aceasta este întrebarea pusă de mulți.

Acum aș vrea să vă arăt patru locuri în care Se poate recunoaște Dumnezeu. Dacă ceea ce vă voi spune este conform Cuvântului, să mă credeți, bine?

- Dumnezeu este în creațiunea Sa;
- Dumnezeu este în Cuvântul Său;
- Dumnezeu este în Fiul Său;
- Dumnezeu este în poporul Său.

Cu aceasta, v-am adus patru mărturii, deși Biblia cere numai două sau trei dovezi.

Aici, avem patru dovezi, de aceea ar trebui să credem.

Cuvântul spune că nimeni nu ar ști nimic despre Dumnezeu dacă n-ar fi pusă în inima lui dorința de a-L căuta, iar această dorință vine de la Dumnezeu.

„Orice lucru El îl face frumos la vremea lui; a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu.” (Ecleziastul 3. 11).

El este Acela care a pus în inima omului ceva care însetează după Dumnezeu.

Eu am spus de multe ori că în fiecare cult religios, oamenii sunt îndemnați să caute orice altceva, numai pâinea vieții, nu! Unii dintre ei caută un vestitor înțelept al Evangheliei, în loc de Pâinea vieții. Prin aceasta, Diavolul le ține în față o găleată plină cu murdărie, din care ei trebuie să mănânce. De aceea, este de datoria noastră să dăm oamenilor Pâinea, Cuvântul vieții.

Din cartea lui Iov, care este cea mai veche carte a Bibliei, vedem că acest bărbat (Iov) a fost un om drept și desăvârșit.

Dar de ce l-a pus Dumnezeu la încercare?

Desigur, *„Dumnezeu nu poate fi ispitit să facă rău, și El însuși nu ispitește pe nimeni.”* (Iacov 1.13), dar El pune omul la încercare.

Fiecare om care vine la Dumnezeu, va fi pus la încercare. Ca fiu al lui Dumnezeu, el trebuie să treacă printr-o creștere asemenea unui copil.

Dacă un fiu al lui Dumnezeu nu are parte de muștrări și pedepse, este un fiu din curvie.

Evrei 12.5-8: *„Și ați uitat sfatul, pe care vi-l dă ca unor fii: „Fiule, nu disprețui pedeapsa Domnului, și nu-ți pierde inima când ești muștrat de El.”*

„Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l primește.”

Suferiți pedeapsa: Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl?

„Dar dacă sunteți scutiți de pedeapsă, de care toți au parte, sunteți niște feciori din curvie, iar nu fii.”

Un copil al lui Dumnezeu, născut din Dumnezeu va rezista în orice loc, timp sau situații la încercările prin care este trecut.

„.....el nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu.” (1 Ioan 3.9).

Deci Iov a trecut printr-un timp de încercări.

Satan cel bătrân, i-a zis lui Dumnezeu: *„Ia întinde-Ți mâna, și atinge-Te de tot ce*

are, și sunt încredințat că Te va blestema în față.” (Iov 1.11).

Dumnezeu avea însă încredere în Iov.

Ce mult mă bucură aceasta!

Vedeți? Satana este cel care venea la Iov și-i pricinuia toate necazurile. Numai de viața lui nu i-a fost îngăduit să se atingă.

După toate loviturile primite, au venit la el câțiva prieteni, membrii ai bisericii, care l-au acuzat că ar fi un păcătos ascuns. Dar Iov a stat tare pe Cuvântul lui Dumnezeu.

„Și Iov a luat un ciob să se scarpine, și a șezut pe cenușă.” (Iov 2.8).

Copiii lui au murit, bogățiile i-au fost luate, totul pierdut, iar la urmă, nevasta i-a zis: *„Tu rămâi neclintit în neprihănirea ta! Blestemă pe Dumnezeu, și mori!*

Dar Iov i-a răspuns: „Vorbești ca o femeie nebună. Ce! Primim de la Dumnezeu binele, și să nu primim și răul?” (Iov 2.9-10).

„Gol am ieșit din pântecul mamei mele, și gol mă voi întoarce în sânul pământului. Domnul a dat, și Domnul a luat, - binecuvântat fie Numele Domnului!” (Iov 1.21).

Aceasta a fost o încercare cu adevărat grea pentru Iov.

În timpul acestei încercări, în Iov s-a trezit dorința de a-L vedea pe Dumnezeu, de aceea, a strigat: *„Oh! Dacă aș ști unde să-L găsesc, dacă aș putea să ajung până la scaunul Lui de domnie...” (Iov 23.3).*

Aceasta este ceea ce doresc oamenii și eu cred că pot să vă arăt cum putem să-L vedem și noi. Depinde însă de poziția pe care o aveți.

În primul rând, noi putem să-L recunoaștem pe Dumnezeu în creațiunea Sa.

Iov: *„Întreabă dobitoacele și te vor învăța. Păsările cerului, și te va învăța; Și peștii mării îți vor povesti.*

Cine nu vede în toate acestea dovada că mâna Domnului a făcut asemenea lucruri?

El ține în mână sufletul a tot ce trăiește suflarea oricărui trup omenesc.”

În satul meu natal, trăia un pescar bătrân. Un băiat care făcea parte dintr-o familie credincioasă, îl însoțea adesea de plăcere, la pescuit.

Într-o zi, acest băiat a întrebat-o pe mama sa, dacă este posibil să-L vadă pe Dumnezeu.

Mama i-a răspuns: „Fiul meu iubit, eu nu pot să-ți răspund la o asemenea întrebare, pentru că nu știu, dar întreab-o pe învățătoarea de la școala duminicală, sau pe preot.”

Când băiatul l-a întrebat pe preot, acesta i-a răspuns:

„Nu, fiule, omului nu-i este îngăduit să-L vadă pe Dumnezeu”.

Acest răspuns l-a descurajat foarte tare pe băiat.

Într-o zi, când l-a însoțit din nou pe bătrânul pescar pe râu, s-a iscat o furtună puternică. Băiatul stătea jos și asculta bătaia ritmică a vâslelor care loveau apa. Deodată a observat curcubeul, iar când a privit spre bătrân, a văzut că obrajii îi erau plini de lacrimi.

„Aș vrea să te întreb ceva”, a spus băiatul, „ceva ce nu mi-a putut explica nimeni: nici mama, nici învățătoarea de la școala duminicală și nici preotul. Este posibil ca un om să-L vadă pe Dumnezeu?”

O asemenea întrebare l-a surprins pe pescar. El s-a oprit din vâslit și a spus:

„Dumnezeu să binecuvânteze inima ta mică, iubitul meu. Tot ce am văzut în ultimii 40 de ani, a fost numai Dumnezeu.”

Vedeți, noi trebuie să-l avem pe Dumnezeu în inimă ca să-L putem vedea. Dacă nu L-ați primit în inimă, nu-L veți vedea niciodată. Eu îl văd pe Dumnezeu de la răsăritul soarelui, până la apusul lui, în creațiunea Sa.

Să vedem dacă Dumnezeu se face cunoscut în creațiunea Sa și dacă este aproape de ea.

Să privim pentru aceasta lumea noastră.

Mie îmi place foarte mult să cercetez tainele naturii și să iau parte la vânătoarea de animale sălbatice.

Dacă merg de exemplu în Nord, acolo întâlnesc rațe sălbatice, care s-au așezat acolo și și-au făcut cuiburi. Ele depun ouă și scot pui, pe care-i îngrijesc până în toamnă când se maturizează.

Curând după sosirea toamnei, timpul devine rece, iar într-o zi se iscă o furtună puternică aducătoare de zăpadă. Vânturile reci și zăpada ating și lacul, iar apa începe să înghețe. Atunci se întâmplă ceva. Dintre rațe, se ridică una, care deși nu a părăsit niciodată lacul, se înalță puțin în zbor și scoate două-trei țipete puternice. Imediat toate rațele de pe lac se adună în jurul ei și o urmează în văzduh, plecând pe calea cea mai scurtă spre Louisiana, care se află în sud. Ele fac aceasta fără să posede vreo busolă.

Da, frate, **Dumnezeu este în creațiunea Sa.**

Noi ar trebui să avem aceeași înțelepciune ca rațele. Cu regret însă trebuie să spun că rațele își recunosc conducătorul, dar oamenii nu-L recunosc pe Dumnezeul lor ca și Conducător!

Isaia 1.2: *„Ascultați, ceruri, și ia aminte pământule, căci Domnul vorbește: „Am hrănit și am crescut niște copii, dar ei s-au răsculat împotriva Mea.”*

Ieremia 8.7: *„Chiar și cocostârcul își cunoaște vremea pe ceruri; turtureaua, rândunica și cocorul își păzesc vremea venirii lor; dar poporul Meu nu cunoaște Legea Domnului!”*

Dumnezeu a pus în rațe un instinct și astfel, ele părăsesc lacul, care devine periculos, ca să fugă de ger și îl urmează pe cel care le conduce.

Dumnezeu i-a dat și omului un Conducător: pe Duhul Sfânt, dar oamenii Îl refuză. De aceea, nu-i de mirare că suntem mereu în necazuri și în greutăți.

Prin ce se poate vedea Dumnezeu în creațiunea Sa?

Să presupunem că citiți în ziar că mâine va fi vreme frumoasă. Dacă însă vedeți un porc care trage o legătură de paie din partea de nord a dealului, spre sud, să nu luați în seamă spusele meteorologului. Acest animal va spune mai multe despre vremea de mâine decât meteorologul. Acesta este adevărul. Dumnezeu a pus în

porc acest instinct și el se bazează pe acesta.

Și noi, oamenii, primim instincte sau unele îndemnuri chiar de la conducătorul nostru, care este Duhul Sfânt, dar necazul este că nu le primim ci ne temem de ele.

Aceasta este deosebirea dintre om și animal.

Da, Dumnezeu este prezent în natură, în creațiunea Sa, de aceea El poate fi recunoscut în ea.

El a creat munții înalți și dealurile. El este un Dumnezeu care iubește totul. El a dat culoare florilor. El i-a creat pe oameni mari sau mici și de diferite rase: albi, galbeni, negri, etc. El este un Dumnezeu al diversității și eu mă bucur mult pentru aceasta.

El trasează drumul fiecărei stele, cu cea mai mare precizie. Și orice mișcare se întâmplă numai la porunca Lui.

Dar omul, care a fost creat după chipul lui Dumnezeu îi întoarce spatele și spune:

„Eu nu pot să cred așa ceva!”

Da, din nou putem vedea deosebirea dintre animal și om: rațele sălbatice își recunosc conducătorul, dar omul nu-L recunoaște pe Conducătorul său.

Uneori, merg în munți ca să vânez sau ca să fiu singur. Mama mea este jumătate indiană și cred că de la ea moștenesc dragostea pentru singurătate. Nici chiar pocăința n-a îndepărtat din mine dragostea de singurătate. Îmi place pustietatea, pentru că acolo pot să-L văd pe Dumnezeu în creațiunea Sa.

Pustiul și natura au fost prima mea învățătoare, la picioarele naturii am învățat să recunosc lucrarea lui Dumnezeu.

Eu am observat adesea o floare mică și am văzut cum moare și cade la pământ. Ea poate să fie tânără sau bătrână, dar dacă gerul o atinge, moare, se supune morții. Norii de pe cer plâng după ea, iar ploaia care cade pe pământ o îngroapă împreună cu sămânța cea mică pe care o posedă în ea. Prin aceasta, sămânța este pusă în pământ, înțepenită de ger. Tulpina ei s-a veștejit, frunzele i s-au uscat și frumusețea i-a trecut.

Dar acesta este sfârșitul florii? Nu, ea așteaptă venirea primăverii. În ea este un germen mic, a cărui taină nu o cunoaște nici un savant din lumea aceasta. Și pe cât este de sigur că soarele de primăvară va încălzi iarăși pământul cu razele lui plăcute, pe atât este de sigur că micuța floare va reveni la viață.

Fraților, dacă Dumnezeu face o floare să vină din nou la viață, cum este cu omul care este creat după chipul lui Dumnezeu?

Puteți vedea din exemplul cu această floare, ce este învierea? Învierea nu este o reîncarnare, nici înlocuirea celui care a fost, ci este ridicarea din nou a celui ce a fost pus în pământ.

Nu demult am fost într-un local împreună cu un predicator metodist, ca să servim o înghețată.

Atunci am auzit la radio o știre din domeniul agriculturii. Astfel, se spunea că un grup de cercetători, a reușit să construiască o mașină care poate produce boabe de porumb artificiale, care sunt însă atât de perfecte încât imită întocmai bobul original.

Dacă s-ar lua un pumn de boabe artificiale și un pumn de boabe naturale, și s-ar amesteca, nu s-ar putea deosebi unele de altele.

Din ambele soiuri se poate face aceeași făină și aceiași fulgi, iar dacă s-ar tăia ambele boabe în două, se poate vedea inima bobului. Ambele boabe au aceeași compoziție și același număr de calorii, deci ambele par a fi naturale.

Auzind toate acestea, l-am privit pe predicatorul baptist și i-am zis: „Ai auzit ce spun aceștia?”

„Da”, a răspuns el, „am auzit.”

Cu toate acestea există o posibilitate de a afla care dintre cele două boabe este natural și care este artificial: să fie puse ambele în pământ.

Bobul fabricat de om se va descompune în părțile lui, deoarece este mort și va rămâne mort, pe când bobul natural, creat de Dumnezeu posedă germenul de viață așa că după ce moare, se deșteaptă din nou la viață:

Isaia 26.19: *„Să învie dar morții Tăi! Să se scoale trupurile mele moarte! – Treziți-*

vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărână! Căci roua Ta este o rouă dătătoare de viață, și pământul va scoate iarăși afară pe cei morți."

„Frate”, i-am spus predicatorului baptist, „ar trebui să mă ții mare, căci s-ar putea să sar în sus și astfel să creez vreo neplăcere celor ce se află în acest local, căci inima mea este plină de bucurie.”

Da, așa este și cu oamenii!

Poate că tu arăți și te porți ca un creștin, poate că aparții de o biserică creștină, etc., dar dacă nu posezi germenul de viață al lui Hristos cel înviat, vei muri. Așa este. Cine este născut însă din nou, va trăi din nou. Acest lucru este atât de sigur, pe cât este de sigur că Cuvântul lui Dumnezeu este Adevărul.

Puteți să-L recunoașteți pe Dumnezeu în creațiunea Sa? Recunoașteți lucrarea Lui în ea?

Într-un an secetos, am fost la vânătoare în Colorado. Era o iarnă secetoasă, fără zăpadă, și din cauza aceasta nici o căprioară n-a coborât din munte. Fiind cu calul, am mers ore întregi. După un timp a început o furtună. Prima dată a plouat, iar după aceea a apărut soarele, pentru ca în final să ningă. Când a început furtuna, m-am adăpostit în dosul unui copac, iar când totul s-a liniștit, am privit spre vest și am văzut un tablou deosebit.

Soarele era la apus și peisajul era foarte frumos. Se părea că chiar ochiul lui Dumnezeu privește în urmă veghind asupra lumii. Undeva în depărtare, se auzea urlatul unui lup bătrân.

Era așa cum spune David în Psalmul 42:

„Un val cheamă un alt val...” (v.7), sau „adâncul cheamă Adâncul.”

Soarele cobora tot mai jos spre apus, iar eu priveam în jur. În urma furtunii, copacii au rămas acoperiți cu un strat subțire de zăpadă, iar în depărtare a apărut curcubeul.

Privindu-l, mă gândeam: „Oh, Dumnezeule, cât ești de minunat! Tu însuși ești Acela care Te descoperi și ești prezent aici!”

Ce înseamnă curcubeul? El mărturisește despre legământul pe care l-a făcut

Dumnezeu cu Noe – că nu va mai nimici niciodată lumea prin ape.

Apoi văd legământul Noului Testament, făcut de Domnul Isus:

Apocalipsa 4. 3-8: *„Cel ce ședea pe el, avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu; și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere.*

Împrejurul scaunului de domnie stăteau douăzeci și patru de scaune de domnie; și pe aceste scaune de domnie stăteau douăzeci și patru de bătrâni, îmbrăcați în haine albe; și pe capete aveau cununi de aur.

Din scaunul de domnie ieșeau fulgere, glasuri și tunete.

Înaintea scaunului de domnie ardeau șapte lămpi de foc, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu.

În fața scaunului de domnie, mai este un fel de mare de sticlă, asemenea cu cristalul.

În mijlocul scaunului de domnie și împrejurul scaunului de domnie stau patru făpturi vii, pline cu ochi pe dinainte și pe dinapoi.

Cea dintâi făptură vie seamănă cu un leu; a doua seamănă cu un vițel; a treia are fața ca a unui om; și a patra seamănă cu un vultur care zboară.

Fiecare din aceste patru făpturi vii avea câte șase aripi, și erau pline cu ochi de jur împrejur și pe dinăuntru. Zi și noapte, ziceau fără încetare: „Sfânt, Sfânt, Sfânt, este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!”

Să citim versetul 3:

„Cel ce ședea pe el, avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu; și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere.”

Curcubeul are șapte culori, cele șapte epoci ale Bisericii.

Isus Hristos, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel care era, care este și care vine, „este Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață.” (Apocalipsa 22.16).

Văzând curcubeul, mă gândeam că aceasta este dovada prezenței Lui. Curcubeul este semnul făgăduinței.

O, Dumnezeule, Tu te faci cunoscut chiar și prin urletul unui lup, prin țipătul corbului...Tu te descoperi prin toate lucrurile.

Atunci am plâns, deoarece inima mea era copleșită!

Da, trebuie să vă deschideți doar ochii și atunci veți putea să-L vedeți pe Dumnezeu, deoarece El este prezent pretutindeni.

În timp ce stăteam lângă copac, am auzit un țipăt, iar când m-am uitat, am văzut o veveriță care a urcat repede într-un copac. Veverița este polițistul pădurii, iar țipătul pe care l-a scos dovedea că se teme de ceva.

„De ce ești atât de agitată, micuțo?” mă gândeam, dar atunci mi-am amintit că și eu fusesem agitat când am auzit urletul lupului, în timp ce admiram curcubeul simțindu-L pe Dumnezeu mai aproape.

Mi-am pus arma lângă copac și plin de bucurie am început să alerg în jurul lui. Dacă m-ar fi văzut cineva, sigur s-ar fi gândit că am ieșit dintr-un ospiciu de nebuni. Pe mine însă, nu mă interesa ce crede cineva, eram plin de bucurie pentru că Îl simțisem pe Dumnezeu aproape și aceasta era totul.

Mi-am ridicat brațele spre cer și am spus:

„O, Dumnezeule, cât de minunat este locul acesta! Tu ești prezent aici și în inima mea.

Te slăvesc pentru că pot să Te recunosc în creațiunea Ta. Te văd peste tot în natură. Tu ești pur și simplu peste tot. O, Te pot recunoaște prin glasul animalelor sălbatice. Pot să aud vocea Ta printre copaci, la fel cum au auzit-o Adam și Eva în Geneza 3.9, când ai zis: „Unde ești Adame?” Da, eu pot să Te văd peste tot, Dumnezeule!”

Mă gândeam că este posibil ca veverița să fie agitată din cauza purtării mele, dar după aceea, am văzut un vultur care coborâse din văzduh din cauza furtunii și se așezase pe o creangă. Ochii lui priveau în jur fără nici o teamă.

Vulturul este comparat cu o ființă plăcută lui Dumnezeu. El nu vrea să vadă pe

nimeni deznădăjduit sau fricos, El vrea ca bărbații să fie bărbați, iar femeile, femei. El vrea creștini adevărați care spun pe față ceea ce cred și au încredere deplină în Dumnezeu. Aceasta este ceea ce vrea El de la tine!

Acesta este motivul pentru care m-am adresat vulturului și i-am zis: „Împărate al văzduhului, te porți de parcă nu te temi de nimeni, dar te-ai gândit că dacă vreau pot să te împușc? Aș vrea să văd cât de departe merge curajul tău” și spunând aceasta, m-am aplecat și am luat arma în mână. Când am făcut aceasta, am văzut că și-a mișcat foarte puțin aripile. El nu arăta că i-ar fi frică, deoarece știa că Dumnezeu i-a dat un dar – aripile – și că se încredea în ele, deoarece știa că înainte ca să apuc să apăs pe trăgaci, îl vor purta până la vârful muntelui.

Frate, Dumnezeu i-a dat vulturului aripi puternice, ca să se poată retrage repede dacă se află în primejdie.

De aici, putem învăța cum ar trebui să se poarte omul care a fost botezat cu Duhul Sfânt, fiindcă ce poate face Diavolul împotriva unui om care a fost umplut cu Duhul Sfânt și se mișcă prin Duhul? Cu un om în viața căruia se vede identificarea cu Dumnezeu? În tot ceea ce face un astfel de om se poate vedea dragostea, pentru că el trăiește în prezența lui Dumnezeu.

Acesta este motivul pentru care Pavel a putut să spună plin de bucurie:

„Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (1 Corinteni 15.55).

De aceea, mulțumiri să-I fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Isus Hristos, Domnul nostru.

Acesta este motivul pentru care nici moartea și nici mormântul nu au putut să-l sperie pe acest apostol. El știa că are părtășie cu Isus Hristos.

Când am văzut că vulturul își mișcă aripile, am zis: „O, eu te admir mult, împărate!”

Supărat poate pentru larma făcută de veveriță, vulturul a făcut un salt, a bătut de câteva ori din aripi și dus a fost. El mișca doar puțin din aripi și era tot mai sus, tot mai sus. Am stat și am privit la el până când nu s-a mai văzut decât un punct mic.

Atunci m-am gândit, comparându-i pe oameni cu acest vultur:

„O, Doamne, este corect ca omul să sară de la o biserică la alta, făcând de fiecare dată o cerere ca să fie primit în ea?”

Nu, sigur că nu! Prin toate acestea, noi nu rezolvăm nimic. Noi trebuie să știm să ne folosim aripile pentru a ne ridica în puterea Duhului Sfânt. Îndată ce valul slavei vine peste tine, lasă-te ridicat și urcă tot mai sus, tot mai sus, asemenea vulturului.

Dacă diavolul vine cu tot felul de încercări pentru a te clătina, tu pune-ți aripile în poziție corectă pentru că atunci puterea lui Dumnezeu va intra în ele și veți putea spune plini de bucurie: „Amin! Doamne, așa este corect! Eu nu mai am nevoie să merg înapoi sau încolo, ci trebuie să fiu cu Tine.”

Da, aceasta este tot ce vă trebuie și atunci totul va fi în ordine.

Mă gândeam că vulturul a părăsit-o pe veverița gălăgioasă, care parcă spunea:

„Zilele minunilor au trecut! Vindecarea dumnezeiască nu mai există de multă vreme! Azi nu mai este botez cu Duhul Sfânt!”

Ce faci tu, când auzi toate aceste șoapte?

Să nu ascuți aceste veverițe gălăgioase, ci zboară din mijlocul denominațiilor, a bisericii formale în care te afli prins! Lasă-te dus de puterea Celui veșnic viu!

Da, Dumnezeu este în creațiunea Sa, crezi tu aceasta?

Dar **Dumnezeu este și în Cuvântul Său.**

Biblia spune că Cuvântul lui Dumnezeu este o sămânță. El este asemenea unei semințe semănate de om:

Luca 8.5-18: Isus a spus pilda aceasta:

„Semănătorul a ieșit să-și semene sămânța. Pe când semăna el, o parte din sămânță a căzut lângă drum: a fost călcată în picioare, și au mâncat-o păsările cerului.

O altă parte a căzut pe stâncă; și, cum a răsărit, s-a uscat, pentru că n-avea umezeală.

O altă parte a căzut în mijlocul spinilor: spinii au crescut împreună cu ea și au

îneecat-o.

O altă parte a căzut pe pământ bun, și a crescut, și a făcut rod însutit.- După ce a spus aceste lucruri, Isus a strigat: „Cine are urechi de auzit, să audă.”

Ucenicii Lui L-au întrebat ce înțeles are pilda aceasta.

El le-a răspuns: „Vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției lui Dumnezeu, dar celorlalți li se vorbește în pilde, ca ,măcar că văd, să nu vadă, și măcar că aud, să nu înțeleagă.”

Iată ce înțeles are pilda aceasta: „Sămânța, este Cuvântul lui Dumnezeu.

Cei închipuiți în sămânța căzută lângă drum, sunt cei ce aud; apoi vine diavolul și ia Cuvântul din inima lor, ca nu cumva să creadă, și să fie mântuiți.

Cei închipuiți în sămânța căzută pe stâncă, sunt aceia care, când aud Cuvântul, îl primesc cu bucurie; dar n-au rădăcină, ci cred până la o vreme, iar când vine ispita, cad.

Sămânța, care a căzut între spini, închipuiește pe aceia care, după ce au auzit Cuvântul, își văd de drum, și-l lasă să fie înăbușit de grijile, bogățiile și plăcerile vieții acesteia, și n-aduc rod care să ajungă la coacere.

Sămânța, care a căzut pe pământ bun, sunt aceia care, după ce au auzit Cuvântul, îl țin într-o inimă bună și curată, și fac rod în răbdare.

Nimeni, după ce a aprins o lumină, n-o acoperă cu un vas, nici n-o pune sub pat, ci o pune într-un sfeșnic, pentru ca cei ce intră, să vadă lumina.

Fiindcă nu este nimic acoperit, care nu va fi descoperit, nimic tăinuit, care nu va fi cunoscut și nu va veni la lumină.

Luați seama dar la felul cum ascultați; căci celui ce are, i se va da; dar celui ce n-are, i se va lua și ce i se pare că are.”

Unii oameni au grădini mari cu pomi, dar voi știți că fiecare sămânță semănată, posedă deja în ea rodul pe care-l va produce. Totul este cuprins în sămânță: viața, creșterea și rodul. Tu trebuie să uzi doar sămânța.

Eu cred că aceasta este poziția interioară corectă, prin care se pregătește calea

pentru împlinirea făgăduinței dumnezeiești. Da, tu trebuie să ai o poziție corectă față de Dumnezeu, căci aceasta hotărăște asupra rezultatelor pe care le vei primi.

Dacă spui: „Eu cred aceasta, dar mai întâi aș vrea să văd!” aceasta nu este o poziție corectă! Tu trebuie să primești și să crezi tot ce-ți este făgăduit. Trebuie să poți spune: „Aceasta este „Așa vorbește Domnul!”

Dumnezeu își ține Cuvântul:

Evrei 6.18: „.....este cu neputință ca Dumnezeu să mintă...”

Tit 1.2: „....Dumnezeu nu poate să mintă...”

El este legat neîncetat de Cuvântul Său, de aceea, nu poate ceda nimic din El:

Matei 25.35: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.”

Ioan 1.1: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.” Și acest Cuvânt era Hristos.

Eu cred că dacă cineva îl primește pe Hristos, și Cuvântul acesta devine viu în el, prin Duhul Sfânt, acel om are totul.

Aceasta înseamnă că dacă un om se naște din nou, primește de la Dumnezeu un CEC în care a semnat Isus. Acest CEC mijlocește pentru orice binecuvântare a mântuirii, pe care Isus a câștigat-o prin moartea Sa pentru noi.

Deci, nu te teme să-L completezi și să-L dai mai departe!

Dacă suntem în Cuvânt, noi suntem plantați în Hristos:

Romani 6.5: „În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui.”

Aceasta înseamnă că nu vom fi scoși afară:

Matei 15.13: „Drept răspuns, El le-a zis: „Orice răsad, pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc, va fi smuls din rădăcină.”

Dacă plantați un pom mic, trebuie să faci un singur lucru: să-l uzi. El trebuie să bea apă până când se umflă mugurii, dau frunzele și se coc roadele.

Eu cred că aceasta este ceea ce trebuie să facă creștinii. Ei trebuie să rămână în Isus Hristos și în Cuvântul Său. El este Izvorul nesecat al vieții. Un om trebuie să fie plantat în Hristos și să bea din apa vie până când fiecare făgăduință a lui Dumnezeu se arată în el. Amin.

În multe mele călătorii misionare prin America, eu am întâlnit două feluri de credincioși: fundamentalistii și pentecostalii.

După poziția lor, fundamentalistii știu pe ce stau, dar nu primesc botezul cu Duhul Sfânt – deci lor le lipsește credința ca să primească ceea ce știu teoretic.

Dimpotrivă, pentecostalii au primit Duhul Sfânt, dar nu știu nimic despre poziția lor. Este ca și cum cineva ar avea bani în bancă, dar nu știe să completeze chestionarul ca să îi scoată.

Ceilalți (fundamentalistii), știu să completeze cecul, dar nu au bani în bancă. Dacă ar fi posibil să unești credința pentecostală la poziția fundamentalistilor sau poziția fundamentalistă s-o pui la credința pentecostalilor, atunci totul ar fi în ordine. Amin.

Isus a spus în Luca 24.49: *„...iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus.”*

Iar în Fapte 1.8 citim: *„Ci voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului.”*

Acest grup mic de ucenici, au urcat în camera de sus datorită faptului că au crezut făgăduința lui Dumnezeu, iar Dumnezeu care este „Da” și „Amin”, a împlinit-o.

Dumnezeu i-a spus lui Avraam că sămânța lui va fi roabă timp de 400 de ani, într-o țară străină, după care va fi scoasă de acolo cu mână puternică.

Exod 32.11: *„Moise s-a rugat Domnului, Dumnezeului său, și a zis: „Pentru ce să se aprindă, Doamne, mânia Ta împotriva poporului Tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului cu mare putere și cu mână tare?”*

De aici putem învăța ceva important.

Ca să le dea țara făgăduită, Dumnezeu ar fi trebuit să-i nimicească pe toți filistenii iar după aceea să spună:

„Haide, Moise, i-ați poporul, veniți înăuntru și faceți-vă comozi!”

Dar vedeți, Dumnezeu nu a procedat așa. Moise, Iosua și poporul, au trebuit să lupte pentru fiecare făgăduință, pentru fiecare bucată de pământ.

Același lucru este valabil și pentru noi.

Nouă ne aparțin toate făgăduințele Bibliei, dar dacă vom sta nepăsători, nu vom intra niciodată în posesia lor. Noi trebuie să luptăm pentru fiecare făgăduință pe care dorim s-o primim.

Dumnezeu i-a făgăduit lui Iosua că va primi fiecare bucată de pământ pe care își va pune piciorul.

Același lucru se întâmplă și astăzi.

Dacă ești paralizat și nu te poți mișca, ține-te cu putere de făgăduințele lui Dumnezeu:

Psalmul 107.20: *„...a trimis Cuvântul Său și i-a tămăduit...”*

Ține cu tărie și cu credință la aceasta și încearcă să mergi mai departe, până când te vei putea mișca. La aceasta m-am referit mai sus, când am spus că trebuie să ne luptăm pentru fiecare făgăduința a lui Dumnezeu.

Necazul nostru este că nu ne lipsește nimic, de aceea suntem ispitiți să ne purtăm ca și cum am avea deja totul și nu ne-ar lipsi nimic. Pe lângă aceasta, noi nu recunoaștem cât suntem de departe de Dumnezeu, pe când păgânii din țările sărace, care nu au nici măcar haine de schimb, vin cu zecile de mii la adunările de Evanghelizare.

Lăsați-i pe ei să vadă cu ochii lor lucrarea lui Dumnezeu și veți vedea că vor crede Cuvântul lui Dumnezeu și-L vor primi, asemenea unui pământ virgin.

Noi americanii suntem însă tratați cu prea multe îngrășăminte chimice, de aceea aducem la suprafață roade artificiale.

Lăsați însă Cuvântul să cadă pe un pământ virgin și veți vedea ce se va întâmpla.

Cuvântul Se va arăta ca o realitate, căci Dumnezeu stă în Cuvântul Său și va face ceea ce a făgăduit.

Da, Dumnezeu este în Cuvântul Său!

Să-L vedem acum pe **Dumnezeu** și **în Fiul Său**.

Biblia spune în 2 Corinteni 5.18:

„Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos, și ne-a încredințat slujba împăcării.”

Noi credem aceasta. Noi credem că Dumnezeu a fost în Isus Hristos.

Ioan 10.30-38: *„Eu și Tatăl una suntem.*

Atunci Iudeii iarăși au luat pietre ca să-L ucidă.

Isus le-a zis: „V-am arătat multe lucrări bune, care vin de la Tatăl Meu: pentru care din aceste lucrări aruncați cu pietre în Mine?”

Iudeii I-au răspuns: „Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în Tine, ci pentru o hulă, și pentru că Tu, care ești un om, Te faci Dumnezeu.”

Isus le-a răspuns: „Nu este scris în Legea voastră: „Eu am zis: Sunteți dumnezei?”

Dacă Legea a numit, dumnezei -, pe aceia, căroră le-a vorbit Cuvântul lui Dumnezeu, - și Scriptura nu poate fi desființată,-

cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: „Sunt Fiul lui Dumnezeu!”

Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți.

Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea, ca să ajungeți să cunoașteți și să știți că Tatăl este în Mine și Eu sunt în Tatăl.”

Ioan 12.45: *„Și cine Mă vede pe Mine, vede pe Cel ce M-a trimis pe Mine.”*

Ioan 14.7-11: *„Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo Îl veți cunoaște; și L-ați și văzut.*

„Doamne”, i-a zis Filip, „arată-ne pe Tatăl, și ne este de ajuns.”

Isus i-a zis: „De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut

pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: „Arată-ne pe Tatăl?”

Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele, pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.”

Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine; credeți cel puțin pentru lucrările acestea.”

Ioan 17.10: „Tot ce este al Meu, este al Tău, și ce este al Tău, este al Meu, – și Eu sunt proslăvit în ei.”

v.21-23: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.

Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una,

Eu în ei, și Tu în Mine; – pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.”

2 Corinteni 5.19: „...că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine...”

Unii susțin că Isus a fost numai un Profet, dar nu este adevărat! El a fost însuși Dumnezeu. Noi putem vedea că Dumnezeu a fost în Fiul Său. Nimeni nu putea să facă ceea ce făcea El. Da, El proceda ca Dumnezeu; predica ca Dumnezeu; vindeca ca Dumnezeu; S-a sculat din morți ca Dumnezeu; da, El a făcut toate acestea pentru că era Dumnezeu.

Alții nu cred că El s-a născut din fecioara Maria, dar eu cred pentru ca așa spune Biblia:

Matei 1.23: „Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu, și-i vor pune numele „Emanuel”, care, tâlmăcit, înseamnă: „Dumnezeu este cu noi.”

Luca 1.35: „Îngerul i-a răspuns: „Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine, și puterea Celui prea înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.”

Duhul Sfânt a umbrit-o pe Maria și ea a zămislit un copil.

Dumnezeu a creat în trupul ei o celulă de sânge și astfel, L-a născut pe Fiul – Isus Hristos, care a fost locuința, cortul pământesc al Dumnezeului celui Atotputernic.

Ioan 1.14: *„Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi...”*

Odată mi s-a atras atenția și mi s-a spus că Isus nu a fost Dumnezeu pentru că a plâns la groapa lui Lazăr, dar acolo a fost Cineva care a strigat: *„Lazăre, vino afară!”* (Ioan 11.43). Și Lazăr a ieși din mormânt. Cine era Acela? Dumnezeu în Fiul Său.

Este adevărat că Isus a flămânzit ca Om în pustie, dar ca Dumnezeu, El a luat cinci pâini și doi pești și a hrănit cu ele 5000 de oameni:

Matei 4.2: *„Acolo a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți: la urmă a flămânzit.”*

Dumnezeu în Fiul Său, nu a împărțit pești cruzi, ci fripți.

Gândește-te frate, câți atomi a eliberat El când a dat mulțimii pâine coaptă și pești prăjiți? El ține atomii în mâna Sa pentru că este Creatorul. Slavă lui Dumnezeu.

Ca Om, El a obosit, dar ca Dumnezeu i-a vindecat pe toți aceia care s-au atins de El cu credință – din El ieșea o putere vindecătoare.

Într-o seară, fiind foarte obosit, S-a culcat în corabie. Somnul i-a fost atât de adânc că nici zgomotul furtunii dezlănțuite nu a putut să-L trezească.

Pot să-mi imaginez că zeci de mii de draci au jurat că-L vor îneca în noaptea aceea, în timp ce dormea. Pot să-mi închipui că în acea noapte întunecoasă, în care cerul era brăzdat de fulgere luminoase, iar marea urla furioasă, dracii își ziceau plini de bucurie:

„Oh, El doarme, așa că-L avem în mână! Este al nostru!”

Desigur, ca Om El a obosit, dar când a ridicat capul și a certat vântul și marea, totul s-a liniștit imediat:

Marcu 4.39: *„El S-a sculat, a certat vântul și a zis mării: „Taci! Fără gură!” Vântul a stat, și s-a făcut o liniște mare.”*

Din nou era Dumnezeu în Fiul Său.

Când Isus a strigat de pe cruce: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*” a murit ca un Om, pentru că a luat asupra Sa păcatele noastre, dar în dimineața de Paște, sigiliul roman (piatra de la intrarea mormântului) a fost rupt și El S-a sculat dintre cei morți, dovedind încă o dată că El era într-adevăr Dumnezeu.

În Ioan 10.17-18, Isus a spus: „*Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau.*”

Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau, și am putere s-o iau iarăși: aceasta este porunca, pe care am primit-o de la Tatăl Meu.”

Dumnezeu să fie slăvit pentru aceasta!

Dar fraților, El nu era Dumnezeu numai atunci, ci este și acum, după aproape 2000 de ani. El este încă viu; El este încă Același Dumnezeu!

Da, Dumnezeu este în creațiunea Sa; Dumnezeu este în Cuvântul Său; Dumnezeu este în Fiul Său și Dumnezeu este în poporul Său.

În Ioan 14.20 scrie: „*În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine, și că Eu sunt în voi.*”

Vechiul Testament ne relatează despre un slujitor al lui Dumnezeu cu numele Elisei.

O femeie bogată din Sunam, i-a pus la dispoziție o cameră în care se afla „*un pat pentru el, o masă un scaun și un sfeșnic, ca să stea acolo când va trece prin cetate.*” (2 Împărați 4.10).

Într-o zi când a trecut din nou prin cetate, Elisei i-a zis slujitorului său Ghehazi s-o cheme pe femeie.

Când a venit femeia, Elisei a spus:

v.13: „*Iată, pentru noi tu ți-ai făcut toată tulburarea aceasta, noi ce putem face pentru tine? Trebuie să vorbim pentru tine împăratului sau căpeteniei oștirii?*”

Dar ea nu avea nici o pretenție. Era bucuroasă că a putut face un bine și nu dorea nici o răsplată.

Și voi ar trebui să procedați în felul acesta! Să nu vă așteptați să primiți înapoi, ci

dați slavă lui Dumnezeu.

Femeia și bărbatul ei, văzuseră că Elisei era slujitorul lui Dumnezeu. Ei știau că prin faptul că-l onorau pe Elisei, Îl onorau pe Dumnezeu, deoarece Dumnezeu era în slujitorul Său. Prin gestul lor, ei Îl respectau pe Dumnezeu în om.

Dar deși femeia nu a pretins nimic, Elisei i-a făcut totuși o făgăduință. Ea și bărbatul ei erau deja bătrâni și nu aveau copii, așa că Elisei i-a zis:

„La anul pe vremea aceasta, vei ține în brațe un fiu.” (v.16).

Și într-adevăr, copilul s-a născut și a crescut, iar într-o zi când se afla la câmp cu tatăl său, a început să strige:

„Capul meu! Capul meu!” Tatăl a zis slujitorului său: *„Du-l la mamă-sa!*

Slujitorul l-a luat și l-a dus la mamă-sa. Și copilul a stat pe genunchii mamei sale până la amiază, și apoi a murit.” (v.19-20).

Priviți acum, la înțelepciunea acestei femei, care a știut unde să-L caute pe Dumnezeu.

Când a văzut că i-a murit copilul, *„s-a suit, l-a culcat pe patul omului lui Dumnezeu a închis ușa după ea, și a ieșit.”* (v. 21).

De ce nu a pus copilul în patul ei, sau în patul bărbatului ei?

„Apoi a pus șaua pe măgăriță, și a zis slujitorului său: „Mână și pleacă, să nu oprești pe drum decât când ți-oi spune eu.”

Ea a plecat deci și s-a dus la omul lui Dumnezeu pe muntele Carmel.” (v.24-25).

Bărbatul ei a încercat s-o oprească, dar ea a stat neclintită pe poziție ei, deoarece știa una și bună: să-l găsească imediat pe profet.

„Omul lui Dumnezeu a văzut-o de departe și a zis slujitorului său Ghehazi să alerge înaintea ei și s-o întrebe dacă totul este bine.”

Dumnezeu nu descoperă întotdeauna orice amănunt.

Elisei vedea numai că inima ei era plină de tristețe, de aceea a spus la un moment dat:

„Domnul mi-a ascuns lucrul acesta și nu mi l-a făcut cunoscut!” (v.27).

La întrebarea pusă de Ghehazi, sunamita a răspuns că bărbatul și fiul ei sunt bine.

De ce a vorbit așa? Ea știa că Dumnezeu este în profet.

Asta este bine. Ea se afla în fața reprezentantului lui Dumnezeu. Eu iubesc mult această poziție!

Apoi Dumnezeu i-a descoperit lui Elisei scopul real al vizitei ei.

Atunci i-a spus lui Ghehazi: *„Încinge-ți mijlocul, ia toiagul meu în mână și pleacă. Dacă vei întâlni pe cineva, să nu-l întrebi de sănătate: și dacă te va întreba cineva de sănătate, să nu-i răspunzi. Să pui toiagul meu pe fața copilului.” (v.29).*

Eu cred că și Pavel a trăit o asemenea experiență atunci când a îngăduit ca să se pună pe trupul lui batiste:

„Și Dumnezeu făcea minuni nemaipomenite prin mâinile lui Pavel;

până acolo că peste cei bolnavi se puneau basmale sau șorțuri, care fuseseră atinse de trupul lui, și-i lăseau bolile, și ieșeau afară din ei duhurile rele.” (Fapte 19.11-12).

Elisei știa că ce atinge el este binecuvântat, pentru că Dumnezeu era în el.

Vedeți, Dumnezeu era într-un om. Dar femeia nu a plecat cu Ghehazi, ci a rămas lângă profet pentru că credea în el.

Acesta este motivul pentru care a spus:

„Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi.” (v.30). Ea era hotărâtă să rămână lângă el până când se va întâmpla ceva.

Cât de exemplară era credința acestei femei!

Elisei s-a sculat și a pornit la drum împreună cu femeia.

Când a intrat în camera pregătită pentru el, a văzut copilul mort așezat pe patul lui. A încuiat ușa pentru ca orice ființă necredincioasă, să rămână în afara camerei, după care a început să se plimbe prin cameră, deoarece nu primise nici o vedenie.

Eu iubesc mult aceasta!

Elisei s-a plimbat până când a simțit prezența puterii lui Dumnezeu în el. Aceasta era un fel de înviore care te face să sari în sus ca un vultur. Elisei a simțit plinătatea Duhului peste el, de aceea s-a întins peste copilul mort. Ce a urmat?

„Copilul a strănutat de șapte ori și a deschis ochii.” (v.35).

Da, Dumnezeu este în slujitorul Său. Credeți aceasta?

Să privim un alt exemplu: Puterea lui Dumnezeu a rămas în Elisei chiar și după ce a murit.

„Elisei a murit, și a fost îngropat. În anul următor, au intrat în țară niște cete de moabiți.

Și, pe când îngropau un om, iată că au zărit una din aceste cete, și au aruncat pe omul acela în mormântul lui Elisei, și a înviat și s-a sculat în picioare.” (2 Împărați 13.20-21).

Da, Dumnezeu este în poporul Său.

1 Ioan 3.1-2: *„Vedeți ce dragoste mare ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem (vedeți? Nu scrie că vom fi, ci că suntem deja copiii Lui). Lumea nu ne cunoaște pentru că nu L-au cunoscut nici pe El.*

Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El: pentru că Îl vom vedea așa cum este.”

Ca oameni, noi avem fiecare o demnitate personală, dar în realitate nu înțelegem cine suntem.

Eu personal știu un pescar bătrân care nu putea să-și scrie nici măcar numele. El se numea Petru și era un apostol al Domnului.

Oamenii din jurul lui, au putut să-L recunoască pe Dumnezeu în el, de aceea *„scoteau pe bolnavi chiar pe ulițe, și îi puneau pe paturi și pe așternuturi, pentru ca, atunci când trece Petru, măcar umbra lui să treacă peste vreunul din ei.” (Fapte 5.15).*

Dumnezeu este în slujitorul Lui. Da, El este în poporul Său.

Înainte de revărsarea Duhului Sfânt, 120 de persoane erau adunate în camera de sus. Între ei erau și fricoși care L-au părăsit pe Domnul Isus și L-au lăsat singur în încercarea și suferința prin care a trecut.

„Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei.

Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei.” (Fapte 2.2-3).

Din nou Îl vedem pe Dumnezeu în poporul Său.

Ei vorbeau în limbi și proceau; vindecau bolnavii și înviau morții; scoteau dracii și predicau Evanghelia.

Da, Dumnezeu este în poporul Său.

Când evreii au văzut toate aceste lucruri au întrebat:

„Fraților, ce să facem?” (v.37).

Atunci Petru le-a zis:

„Pocățiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele Domnului Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.

Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți acei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.” (v.38-39).

Dumnezeu este în poporul Său.

Dacă noi recunoaștem că Duhul Sfânt lucrează în mijlocul nostru, vindecând orice boală, descoperind tainele ascunse ale inimii oamenilor, etc., ar trebui să credem fără nici o umbră de îndoială că **Dumnezeu este în poporul Său.**

Nu simți că ceva trece prin inima ta în timp ce auzi aceste cuvinte?

Ce este aceasta? Duhul Sfânt.

Noi am fost hrăniți cu Cuvântul cel viu al lui Dumnezeu, dacă am primit Adevărul Lui.

El este chiar acum în inima ta, și eu cred că are aceeași putere pe care a avut-o în trecut și pe care o va avea întotdeauna.

Isus spunea:

„Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.” (Ioan 14.19).

„În ziua aceea, veți recunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine, și că Eu sunt în voi.”

Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi, și Mă voi arăta lui.” (v.20-21).

„Cum M-a trimis pe Mine, așa vă trimit și Eu pe voi.” (Ioan 20.21).

Cum L-a trimis Tatăl pe Isus, așa ne trimite și Isus pe noi. El este în noi, și noi împlinim lucrările lui Hristos, așa cum a împlinit Hristos lucrările lui Dumnezeu. El va fi cu noi în viață și în moarte și ne va învia în ziua de apoi.

În noi este viața Lui veșnică deoarece suntem deja fiii și fiicele lui Dumnezeu.

Să repetăm încă o dată:

- Dumnezeu este în creațiunea Sa;
- Dumnezeu este în Cuvântul Său;
- Dumnezeu este în Fiul Său;
- Dumnezeu este în poporul Său.

Slavă lui Dumnezeu!

- Amin -